

Як робити уроки з першокласником?

Ось парадокс! Крихітка так готувалася до школи і з нетерпінням чекала першого вересня, а через місяць вона не хоче ходити на заняття і погоджується робити уроки лише під пильним наглядом батьків. Що ж сталося? Чому маля не хоче вчитися? В небажанні дітей вчитися винні насамперед самі батьки. Саме вони, діючи з самих кращих спонук, відбивають у дитини потяг до знань.

Перехід від дошкільника до першокласника - величезна подія в житті шестирічного маляти і його батьків. Перший дзвінок, перша вчителька, перше домашнє завдання, перші перемоги і перші невдачі... З першого шкільного дня навчання стає обов'язком, і маляті потрібний час, щоб пристосуватися до змін, що сталися. Подальша успішність і прагнення вчитися закладаються саме в перший шкільний рік. І тут багато що залежить не лише від вчительки, але і від поведінки батьків.

Найпоширеніша батьківська помилка - це прагнення виростити вундеркінда. Ще задовго до вступу до школи дитя освоює велику частину програми першого класу і йому нецікаво зупинятися на досягнутому. Крихітка готовий рухатися вперед, а шкільна програма не дозволяє. Звичайно, батьків теж можна зрозуміти. Їм хочеться, щоб їх маля було най-най і вони стараються щодуху. Але, якщо малюк дійсно геній, то він і без вашої допомоги проявить себе. А звичайній дитині дуже багато вчитися теж шкідливо. Діти швидко втомлюються. І чим більше ви її заставлятимете сидіти за книжками, тим гірше. В цьому випадку маля сприймає навчання, як неприємний важкий обов'язок і погоджується робити уроки лише з-під палиці. Підготовка дитини до школи повинна полягати в розвиткові пізнавальних процесів - уваги, пам'яті, мислення і сприйняття. Не намагайтеся якомога раніше, навчити дитину письму, рахунку і читанню. Все це йому потрібно буде освоїти в школі, причому дуже швидко і легко. Основне завдання батьків - підтримка інтересу до знань в цілому.

Крім того, не варто забувати, що першокласники переживають величезний психологічний стрес. Для дитини почалося нове життя, і вона не в змозі миттєво звикнути до нової ролі. Поставте себе на її місце: новий колектив, замість вихователя - вчителька і нові обов'язки. А батьки замість того, щоб допомагати, починають пред'являти до першокласників дуже високі вимоги і маля фізично не в змозі їх виконувати. Окрім цього дорослі, бояться, що малюк без діла хитатиметься по вулиці, і прагнуть максимально завантажити дитяче дозвілля. Вони віддають чадо в декілька секцій і вимагають від нього неможливого. Не кожен дорослий в змозі задовольнити запити батьківських амбіцій, не кажучи за шестирічне маля.

Найбільш поширені проблеми першого класу:

- дитина не може зосередитися і перескакує з однієї справи на іншу;
- дитині необхідно, щоб його контролювали. Вона не в змозі самостійно впоратися навіть з простим завданням;
- малюку важко просидіти без руху 45 хвилин;
- дитині не подобається вчитися. Її значно більше цікавлять іграшки, а не книжки і прописи.

І спільні поради, як їх здолати Багато батьків, намагаючись привчити малюка до самостійності, не допомагають йому робити уроки, а лише перевіряють вже виконане завдання. Але не кожне дитя в змозі самостійно зробити навіть просте завдання. Буде потрібно декілька місяців, щоб маля зрозуміло, що домашнє завдання це його обов'язок, який треба виконувати. Тому перший час ви повинні м'яко нагадувати маляті, що пора сідати за книжки і допомагати йому, хоч би своєю присутністю.

Неодмінним атрибутом навчання є - шкільне приладдя. Всілякі пенали, зошити, ручки, гумки, теки - першокласник сприймає, як нові іграшки. Тому не економте на цих необхідних атрибутах.

Дозвольте дитяті брати участь у виборі шкільного приладдя, вони підтримують інтерес до навчання.

Першокласникові необхідний жорсткий розпорядок дня. Після школи і обіду - дайте малюкові одну-дві години вільного часу. Хай він відпочине, відключиться, пограє, подихає свіжим повітрям. Але не відкладайте домашнє завдання на пізній вечір. Після 17-18 годин зосередженість і здатність сприймати нову інформацію різко знижується. Оптимальний час для виконання уроків 16-17 годин - маля вже відпочило після школи і ще не втомилося грати. Лише не заставляйте його швидко кинути іграшки і сідати за уроки, бо прийшов час. Діждіться моменту, коли дитя відкладе одну іграшку і ще не візьметься за іншу. Якщо ви перериватимете захоплено граючого малюка - виникне протест і необхідність виконання домашніх завдань швидко придбає негативне забарвлення.

Завжди починайте з найважчого, поки увага на висоті. А те, що дитині знайоме з дитячого саду (наприклад, малювання) він зуміє зробити і після того, як крива зосередженості піде на спад.

Якщо у дитини щось не виходить, допоможіть йому на проміжних стадіях. Лише не варто робити за нього домашнє завдання цілком. Плавнo підведіть малюка до вірного вирішення, але остаточну відповідь він повинен дати сам. В кінці обов'язково похваліть: "Ось бачиш який ти молодець. Я тобі лише трохи допомогла, і ти сам вирішив цей складний приклад". Тоді у дитини з'явиться позитивна установка "Я сам все можу".

Частіше хваліть малюка, за будь-яку перемогу і не акцентуйте увагу на невдачах. Якщо крихітці легко дається рахунок і не виходить правопис, то розповідайте йому, як він здорово рахує, а якщо він старатиметься, то обов'язково навчиться так само добре писати. У ваших силах вселити малюці волю до перемоги. Не обзивайте маля смішними прізвиськами, якщо він щось погано робить (наприклад, "курка криволапа"), щоб уникнути вашого кепкування дитя взагалі перестане писати або змириться зі своїм прізвиськом і не захоче красиво писати.

Якщо дитина регулярно просиджує над домашніми завданнями на 30-40 хвилин більше, ніж рекомендується, запропонуйте йому допомогу (підкресліть кольоровим олівцем букви/цифри, виліпіть з пластиліну або намалюйте на піску, поясніть іншими словами). Якщо ситуація не покращується, має сенс поговорити з фахівцями (шкільним психологом, педіатром). У деяких дітей процес формування тонкої моторики, яка необхідна для навчання, закінчується лише до 8 років. Такого малюка рекомендується не тягнути вперед, а навпаки ще на рік залишити в підготовчому класі. Краще втратити один шкільний рік, чим втратити бажання вчитися.

Не забувайте, що багато чого залежить і від генів. Якщо ви не відрізнялися в школі хорошою успішністю і насилу отримали атестат, то не вимагайте від свого малюка неможливого. Хай краще у вас виросте твердий трієчник, а не замучений зубрінням відмінник. Гріш ціна знанням, які насильно вбиті дитині.

Як ми засвоюємо інформацію Навчання - це процес, в якому взаємодіють різні органи чуття: слух, зір, дотик, інколи навіть нюх і смак. Ось їх найбільш поширений розподіл.

Руки - 90% від того, що дитя зробить саме, хоч би один раз - він засвоює. Тому старайтеся, щоб крихітка не лише слухав, але і намагався самостійно повторити приклад, навіть якщо йому здається, що нічого незрозуміло. Нехай спробує, а ви при необхідності допоможете. Лише не беріть ініціативу в свої руки при першій помилці.

Рот - 70% того, про що ми говоримо - відкладається в пам'яті. Нехай дитина повторює за вами вголос, а не мовчки слухає. Обговорюйте свої дії. Навідними питаннями підводьте малюка до правильної думки, але старайтеся, щоб остаточну правильну відповідь він виголошував сам.

Вуха - лише 20% того, що дитина чує - вона запам'ятовує. Тому тільки ваших пояснень буде недостатньо. **Очі** - 30% того, що малюк бачить - він засвоює. Малюйте йому наочні картинки, що пояснюють матеріал. Лише малюнки мають бути не нудними, а веселими і оригінальними, тоді у дитини виникатимуть асоціації, і вона легко зрозуміє матеріал.